

info

II(12) nr. 5 / 2012

Regimul Special de Restructurare a instituțiilor financiare neviabile – cazul Marii Britanii

Aspecte privind mecanismele de soluționare a situației băncilor cu probleme – cazul SUA

Elemente referitoare la continuitatea activității în cazul SUA

Regimul Special de Restructurare a instituțiilor financiare neviabile – cazul Marii Britanii

Criza financiară mondială recentă a sporit preocuparea guvernelor și a autorităților din întreaga lume însărcinate cu buna funcționare a infrastructurii financiare pentru consolidarea cadrului destinat restabilirii și menținerii stabilității financiare.

În contextul acestor preocupări, începând cu anul 2009 Marea Britanie a întreprins reforme ample ale infrastructurii legislative și financiare destinate prezervării stabilității financiare, reforme ce au plasat Banca Angliei în centrul activității de supraveghere a arhitecturii financiare. Acest proces a debutat odată cu elaborarea noii legi bancare de către Parlament, *Banking Act 2009*, care stipulează introducerea de noi pârgii pentru restructurarea instituțiilor financiare aflate în dificultate, precum și instituirea stabilității financiare ca obiectiv statutar al Băncii Angliei.

Scopul mecanismelor aplicabile constă în asigurarea unei restructurări ordonate a instituțiilor financiare neviabile, într-un mod care să favorizeze menținerea încrederii în sistemul bancar, păstrarea interesului public, protejarea atât a deponenților, cât și a contribuabililor.

Legea Bancară adoptată în februarie 2009 a introdus *Regimul Special de Restructurare/ RSR* pentru instituțiile de credit britanice și societățile de credit imobiliar și a impus o cooperare tripartită – Trezoreria Majestății Sale, Banca Angliei și Autoritatea pentru Servicii Financiare – pentru un cadru permanent ce conferă autorităților instrumentele necesare asigurării stabilității financiare. În cadrul acestui regim, Banca Angliei este responsabilă în a decide modalitatea de intervenție adoptată în situația în care Autoritatea pentru Servicii Financiare consideră îndeplinite condițiile pentru declanșarea procedurilor de restructurare.

Noile responsabilități și instrumente ale Băncii Angliei în domeniul stabilității financiare sunt administrate de o *Unitate Specială de Restructurare (USR)* creată în cadrul băncii și care reunește experți din diverse arii ale serviciilor financiare – analiză bancară, contabilitate, drept, politică economică.

USR coordonează acțiunea Băncii Angliei în cadrul regimului de restructurare și decide fezabilitatea instrumentelor utilizate pentru atingerea rezultatelor dorite în termeni de stabilitate financiară, încredere a deponenților, evitarea utilizării fondurilor publice.

Pentru o înțelegere aprofundată a modului în care operează acest regim, în continuare sunt expuse aspecte legate de obiectivele Regimului Special de Restructurare, factorii declanșatori ai procedurilor asociate acestui regim, setul de instrumente disponibile autorităților, precum și experiența autorităților britanice în ceea ce privește restructurarea instituțiilor financiare neviabile.

Obiectivele *Regimului Special de Restructurare*, așa cum sunt definite de Legea Bancară

adoptată în anul 2011 vizează: menținerea stabilității financiare, protejarea încrederii în sectorul bancar, protejarea deponenților, protejarea fondurilor publice.

Factorii declanșatori ai regimului sunt condiționați, în principal, de respectarea cerințelor de reglementare prudențială, pe care fiecare bancă este nevoită să le întrunească pentru a obține autorizația de a atrage depozite și a desfășura activități bancare reglementate de către autoritatea de supraveghere. În acest sens, orice situație care conduce la nerespectarea condițiilor de autorizare, precum și lipsa unei perspective viabile de reabilitare a unei situații financiare deteriorate, atrag automat plasarea băncii în *Regimul Special de Restructurare*, care permite autorităților să întreprindă măsuri ca:

- transferul total sau parțial de active și pasive către o bancă viabilă;
- transferul total sau parțial de active și pasive către o bancă-punte – o subsidiară a Băncii Angliei, care are calitatea de acționar majoritar;
- plasarea temporară a băncii în proprietate publică;
- plasarea băncii în Procedura Administrării Speciale, pentru a administra activele și pasivele care nu au făcut obiectul transferului către banca viabilă;
- plasarea băncii în Procedura Insolvenței Bancare, ce permite o despăgubire rapidă a deponenților garantați de schema de garantare a depozitelor.

Instrumentele pot fi utilizate fie alternativ, fie poate avea loc o acțiune conjugată a tuturor atunci când evenimentele impun o abordare complementară. Determinarea metodei de restructurare aplicate depinde de caracteristicile băncii care face obiectul restructurării, de posibilitatea utilizării cu succes a unui instrument sau altul, de costurile asociate metodei de intervenție, de circumstanțele macroeconomice și financiare care au condus la deteriorarea situației financiare a băncii, de pericolul de contagiune și eventualele consecințe sistemice etc.

Aceste puteri sporite conferite Băncii Angliei începând cu debutul anului 2009 pentru salvagardarea stabilității financiare au fost deja utilizate în cazul a două instituții bancare, Dunfermline Building Society și Southsea Mortgage and Investment Company Ltd., instituții care au înregistrat, începând cu anul 2008, o deteriorare continuă a poziției financiare din cauza deciziilor inadecvate de management și a modelului de *business*, bazat în principal pe acordarea de credite ipotecare și credite fără o documentație solidă.

Dunfermline Building Society - o societate de credit imobiliar înființată în 1869 - a fost cea mai mare societate de acest tip din Scoția, deținând 34 de sucursale pe teritoriul Marii Britanii. Din cauza continuei deteriorări a situației financiare pe parcursul anului 2008, precum și a tentativelor eșuate de stabilizare/ restructurare a băncii prin soluții private, ce

intenționau duplicarea unui proces liber de piață, autoritățile britanice au decis exercitarea pentru prima dată a prerogativelor conferite în cadrul *Regimului Special de Restructurare*. Astfel, au fost inițiate procedurile de restructurare fluidă a acestei instituții, astfel încât să nu fie afectată buna funcționare a sistemului financiar.

În data de 30 martie 2009, Banca Angliei a anunțat că părți importante ale societății Dunfermline Building Society au fost transferate către Nationwide Building Society, cea mai mare societate de credit imobiliar din Marea Britanie. Obiectul transferului l-a constituit o parte din activitatea societății Dunfermline, ce încorporează atât elemente bilanțiere de pasiv – depozite atrase de la clienții de retail, precum și de pe piața monetară, cât și elemente bilanțiere de activ – active imobiliare și credite ipotecare inițiate de bancă.

În același timp, împrumuturile pentru locuințe sociale ale clienților și depozitele asociate au fost transferate temporar către o bancă-punte nou-înființată – DBS Bridge Bank Ltd. – deținută și controlată în totalitate de către Banca Angliei. Acest transfer a dorit stabilizarea și menținerea valorii de piață a afacerii, în concordanță cu obiectivele asumate de *Regimul Special de Restructurare*, precum și instrumentarea unei soluții permanente (în acest caz o vânzare a băncii-punte către un cumpărător adecvat). În toată această perioadă, Banca Angliei a exercitat un management conservator, menit a asigura valoarea băncii și continuitatea activității de furnizare de servicii financiare.

În data de 17 iunie 2009, Banca Angliei a selectat societatea Nationwide ca ofertant optim pentru achiziția portofoliului de împrumuturi pentru locuințe sociale și a depozitelor asociate deținute de subsidiara nou-înființată a Băncii Angliei, DBS Bridge Bank Ltd. Această selecție a urmat unui proces de licitație competitivă desfășurat de către Banca Angliei în baza Codului de bune practici emis de Trezoreria Majestății Sale și în conformitate cu Legea Bancară adoptată în anul 2009.

De asemenea, a fost pronunțată o hotărâre judecătorească a instanței de declanșare a Procedurii de Administrare Specială pentru restul activității și numire a unui administrator. Elementele bilanțiere rămase spre administrare reprezentau credite comerciale, credite ipotecare dobândite, datorii subordonate și active de trezorerie.

În prima jumătate a anului 2011, deteriorarea semnificativă a poziției financiare a Southsea Mortgage and Investment Company Ltd., o bancă de talie mică ce avea doar 250 de deponenți, a determinat autoritatea de supraveghere să declanșeze pentru a două oară Regimul Special de Restructurare.

Din cauza creșterii ratei de neperformanță la împrumuturile acordate dezvoltatorilor imobiliari, coroborată cu scăderea activității pieței imobiliare și a

oportunităților de investiții, începând cu anul 2008 banca a decis, sub coordonarea autorității de supraveghere, formularea și aplicarea unui plan de reducere graduală, urmat de încetarea completă a activității desfășurate.

Calendarul de realizare a acestui plan nu a evoluat în conformitate cu programul convenit cu autoritățile britanice, ca urmare a îngreunării procesului de valorificare a activelor în condițiile scăderilor de prețuri înregistrate la nivelul pieței imobiliare. În consecință, reprezentanții instituției bancare au confirmat autorității de supraveghere că acest plan gradual nu mai constituie o opțiune viabilă și că Southsea Mortgage and Investment Company Ltd. nu își va mai putea onora obligațiile de plată.

În urma consultărilor cu Autoritatea pentru Servicii Financiare și cu Trezoreria Majestății Sale, Banca Angliei a solicitat instanței judecătorești, în data de 16 iunie 2011, declanșarea Procedurii Insolvenței Bancare pentru Southsea Mortgage and Investment Company Ltd.

Schema de Garantare a Serviciilor Financiare, ce are ca obiectiv protejarea deponenților eligibili în limita plafonului de garantare de 85.000 £, a efectuat plățile de compensații către deponenții garantați, în limitele și condițiile stabilite de legislația britanică. Deși în majoritatea situațiilor este de așteptat ca, în cazul falimentului unei bănci, schema de garantare să plătească deponenților garantați compensațiile în termen maxim de șapte zile (cu excepția solicitărilor mai complexe care necesită investigații suplimentare și care sunt soluționate în termen de 20 de zile lucrătoare), în cazul Southsea Mortgage and Investment Company Ltd., datorită numărului relativ redus de deponenți îndreptățiți la despăgubire, marea majoritate a sumelor reprezentând compensațiile de plătit au intrat în posesia deponenților garantați prin intermediul cecurilor transmise acestora într-un răstimp de două zile, un interval extrem de scurt.

Aspecte privind mecanismele de soluționare a situației băncilor cu probleme – cazul Statelor Unite ale Americii

Sistemul de supraveghere bancară din SUA cuprinde o serie de agenții cu atribuții distincte, care își coordonează activitatea în cadrul unor consilii speciale:

- FED – supraveghează holdingurile financiare
- OCC – Office of the Comptroller of Currency – supraveghează băncile naționale

- FDIC – supraveghează anumite bănci de stat și instituțiile de economisire și creditare
- CFPB – Consumer Financial Protection Bureau – supraveghează instituțiile specializate în atragerea de depozite de peste 10 mld. USD.

Acestea cooperează în cadrul unor consilii inter-agenții:

- FFIEC – Federal Financial Institutions Examinations Council
- FSOC – Financial Stability Oversight Council

În cadrul infrastructurii de stabilitate financiară, FDIC are următoarele responsabilități de bază:

- asigură depozitele pentru marea majoritate a băncilor și asociațiilor de economisire din SUA
- supraveghează băncile de stat și instituțiile de economisire și creditare
- acționează ca lichidator al băncilor și al instituțiilor de economisire și creditare în faliment
- poate fi desemnat ca lichidator al companiilor de tip holding și al altor instituții financiare de importanță sistemică.

În prezent, FDIC acționează ca autoritate de supraveghere pentru cca. 4.600 de instituții financiare și asigură depozite pentru cca. 7.300 de instituții financiare. La sfârșitul anului 2011, fondurile aflate la dispoziția FDIC provenite din contribuții ale instituțiilor financiare garantate erau de 9,2 mld. USD.

I. Soluționarea situației băncilor cu probleme

FDIC, împreună cu celelalte agenții implicate, derulează o serie de activități premergătoare soluționării situației băncilor cu probleme, care să creeze orizontul de predictibilitate necesar evitării oricăror potențiale disfuncții:

- Divizia de supraveghere a managementului riscurilor din cadrul FDIC întocmește raportul lunar privind proiecția falimentelor instituțiilor asigurate
- Consiliile mixte inter-agenții se întâlnesc lunar pentru discutarea situației băncilor cu probleme
- Băncile și instituțiile financiare de importanță sistemică trebuie să transmită periodic FDIC și FED planurile de lichidare rapidă aplicabile în situații de faliment sau la apariția unor probleme financiare majore (legea Dodd-Frank)
- FDIC solicită date financiare amănunțite despre anumite poziții bilanțiere de activ și pasiv
- FDIC trimite o echipă pentru colectarea datelor necesare aplicării uneia din măsurile de soluționare a situației băncii cu probleme

- FDIC pregătește un proiect de ofertă de vânzare, potrivit măsurii de soluționare alese.

În această etapă, FDIC elaborează planul strategic de soluționare a situației băncii cu probleme, care cuprinde descrierea etapelor de parcurs și repartizarea responsabilităților aferente.

Procesul de soluționare a situației băncilor cu probleme durează, de regulă, până la 90 de zile și cuprinde următoarele etape:

- Autorizarea marketingului
- Colectarea datelor financiare
- Crearea unei camere de date virtuale și încărcarea datelor
- Elaborarea planului de marketing
- Aprobarea de către Board-ul FDIC
- Pregătirea pachetului de informații/ evaluarea activelor
- Deschiderea camerei de date virtuale
- Invitarea ofertanților
- Due-diligence la sediul băncii
- Acceptarea ofertei
- Semnarea contractului cu ofertantul câștigător
- Închiderea instituției.

Soluționarea situației băncilor cu probleme se realizează prin unul din următoarele tipuri de tranzacții:

- Transfer de active cu asumare de pasive (P&A) cu o serie de variante adaptate situației băncii și condițiilor din piață
- Transferul depozitelor asigurate
- Plata depozitelor
- Banca-punte.

Indiferent de tipul de tranzacție adoptat, partea care rămâne din banca aflată în dificultate sau, în caz extrem, banca în integralitatea sa este plasată în regim de lichidare.

FDIC ca lichidator realizează următoarele activități:

- o Gestionarea depozitelor asigurate (dacă este cazul)
- o Administrarea și lichidarea activelor rămase
- o Investigarea situațiilor litigioase
- o Inițierea de litigii
- o Recuperarea debitelor
- o Plata de dividende
- o Contabilitate și raportare
- o Asigurarea serviciilor pentru clientelă
- o Administrarea contractelor de servicii.

II. Banca-punte

Utilizarea băncii-punte ca metodă de soluționare a situației băncilor cu probleme este indicată pentru instituțiile de credit de mari dimensiuni, cu activități complexe (de regulă, componente ale unui

holding), unde nu există timpul necesar colectării datelor, analizării lor și identificării unui cumpărător.

Legislația americană permite ca băncile-punte să fie înființate pentru o perioadă de 2 ani, cu posibilitatea de prelungire cu încă 1 an. În practică, durata de viață a unei băncii-punte este de cca. 7 luni, dar au existat și cazuri în care procesul de soluționare a fost mult mai scurt, deoarece cumpărătorul a preluat de facto banca-punte încă de la înființare.

FDIC selectează un președinte executiv din mediul privat sau din conducerea FDIC pentru managementul operațiunilor băncii și numește Consiliul de supraveghere format din președintele executiv și membri ai conducerii FDIC.

Consiliul de supraveghere al băncii-punte este responsabil de elaborarea planului strategic pentru atingerea obiectivelor recomandate de FDIC și soluționarea problemelor operaționale cu care se confruntă banca, dar și de pregătirea și implementarea planului de afaceri.

Personalul băncii-punte realizează inventarul activelor pentru identificarea, evaluarea și soluționarea situației activelor cu probleme. Dacă este oportun, banca-punte poate vinde active.

Timp de 90 de zile de la înființarea băncii-punte, activele dificil de vândut pot fi transferate lichidatorului care administrează partea rămasă după constituirea băncii-punte.

Aici pot fi incluse credite neperformante, proprietăți imobiliare, subsidiare, active aflate în litigiu etc.

Înainte de închiderea băncii cu probleme, FDIC decide dacă va transfera băncii-punte toate depozitele sau doar pe cele asigurate.

Începând din 1991, de la modificarea cadrului legislativ care guvernează activitatea FDIC, acolo unde se prefigurează o pierdere în urma lichidării, se transferă băncii-punte doar depozitele asigurate. Deponenții neasigurați au același rang de prioritate cu FDIC la recuperarea creanțelor prin lichidare.

Banca-punte trebuie să notifice deponenții despre faptul că le-au fost transferate depozitele, iar conducerea acesteia decide păstrarea sau modificarea ratei dobânzii pentru depozitele preluate. Legea impune ca nivelul în vigoare la data preluării să fie păstrat pentru primele 14 zile, după care poate modifica acest nivel după o notificare de 7 zile, timp în care deponenții pot retrage depozitele fără niciun cost.

FDIC analizează lichiditatea băncii cu probleme în faza de pregătire a înființării băncii-punte și monitorizează zilnic indicatorii privind lichiditatea pentru a stabili modalitatea de intervenție, în caz de nevoie. Odată cu înființarea sa, banca-punte va

încerca să restabilească relațiile de corespondent și liniile de finanțare ale băncii cu probleme.

FDIC aplică testul costului minim de două ori: prima dată înainte de înființarea băncii-punte și a doua oară la stabilirea modalității de închidere a băncii-punte. Pentru aceasta, FDIC compară costul cumulativ al înființării băncii-punte și al închiderii acesteia, cu cel al vânzării imediate a băncii cu probleme (fără bancă-punte), respectiv cu cel al plății depozitelor.

Pentru determinarea costului cumulativ al soluției care presupune utilizarea băncii-punte, FDIC are în vedere o serie de factori: costul de operare a băncii-punte, valoarea de piață și atractivitatea activelor băncii-punte, prima estimată pentru vânzarea francizei, impactul negativ al unei eventuale retrageri masive de depozite (care se va reflecta și în nivelul primei efectiv încasate la vânzarea francizei), tratamentul depozitelor neasigurate.

La vânzarea unei băncii-punte, toate depozitele aflate în evidențele sale (inclusiv cele neasigurate atrase pe parcursul funcționării sale) vor fi transferate la cumpărător.

Există o excepție de la aplicarea soluției recomandate pe baza testului costului minim: atunci când aceasta ar avea efecte adverse asupra situației economice sau stabilității financiare. O astfel de excepție de risc sistemic necesită aprobarea a două treimi din Board-ul FDIC și Consiliului Guvernatorilor Sistemului Rezervelor Federale și aprobarea Secretarului de Stat al Trezoreriei (în consultare cu Președintele).

În perioada 2001-2011, FDIC a derulat 435 de acțiuni de soluționare a situației unor instituții financiare cu probleme, iar tipul preponderent de tranzacție a fost acela de vânzare a întregii bănci cu opțiunea de partajare a pierderilor (64,4% din totalul tranzacțiilor). Urmează, ca pondere, vânzarea întregii bănci fără opțiunea de partajare a pierderilor (15,4%), P&A (13,8%), plata depozitelor (5,7%) și banca-punte (0,7%).

Legea FDIC din SUA prevede ca deponenții garantați să poată dispune de sumele respective cât de repede posibil, iar prin politica FDIC, termenul este de 1-2 zile de la închidere. Dacă soluția aleasă este aceea de plată a depozitelor, se emit cecuri care se transmit în prima zi lucrătoare dacă închiderea băncii se face vinerea sau în 1-2 zile lucrătoare dacă închiderea se face în altă zi.

*
* *

Metodele de soluționare a situației băncilor cu probleme utilizate de FDIC sunt validate în practică și și-au dovedit eficacitatea în atingerea obiectivului

privind menținerea încrederii deponenților în sistemul bancar.

Acestea sunt sprijinite de un sistem de reglementări funcțional, implementate prin intermediul unui aparat complex, format din specialiști cu un profil profesional corespunzător (domeniile financiar-bancar și juridic).

Cazuistica FDIC în materie de soluționare a situației unor instituții de credit mari, cu risc sistemic (IndyMac Bank FSB, Washington Mutual Bank, Wachovia Corporation, Citigroup Inc., Bank of America Corp.) demonstrează faptul că metodele de soluționare a situației băncilor cu probleme pot fi adaptate și combinate pentru a răspunde cerințelor concrete ale unor cazuri excepționale.

Infrastructura actuală de soluționare a situației băncilor cu probleme din SUA este rezultatul unui proces continuu de adaptare pe baza experienței dobândite în timp, transpuse la nivel de legislație, instituții și mecanisme de cooperare.

Elementul critic pentru succesul măsurilor de soluționare a situației băncilor cu probleme constă în pregătirea acestora, mai exact în acțiunile derulate pe parcursul celor 90 de zile din etapa premergătoare.

Acestea, la rândul lor, sunt posibile pe baza analizei preventive derulate de FDIC în virtutea calității sale de autoritate de supraveghere sau pe baza informațiilor furnizate de autoritatea de supraveghere îndrituită (FED, OCC) cu care FDIC cooperează în cadrul consiliilor inter-agenții și pe baza unor acorduri de schimb de informații și păstrare a confidențialității.

Elemente referitoare la continuitatea activității în cazul Statelor Unite ale Americii

Conceptul de asigurare a continuității activității desemnează un proces holistic de identificare a riscurilor potențiale pentru organizație și a nivelului impactului riscurilor asupra activităților desfășurate, în cazul în care acestea s-ar materializa. Totodată, prin intermediul elaborării și punerii în aplicare a planurilor de continuitate se asigură cadrul necesar unei organizații de a gestiona situațiile de natură a-i afecta funcționarea.

Din punct de vedere al unei scheme de garantare a depozitelor, obiectivul major urmărit este minimizarea efectelor negative ale unor evenimente perturbatoare și asigurarea continuității activității în vederea protejării deponenților și a stabilității financiare.

Schema de garantare a depozitelor din Statele Unite ale Americii, FDIC, având un mandat lărgit (cuprinde și funcția de supraveghere a anumitor bănci, dar și implicarea în procesul de soluționare a situațiilor băncilor neviabile), implementează strategii de continuitate a activității foarte extinse ca acoperire.

În domeniul asigurării continuității activității, în Statele Unite ale Americii este aplicat conceptul COOP².

În conformitate cu prevederile Directivei Prezidențiale pentru Securitate Națională NSPD-51/HSPD-20 (în vigoare din mai 2007), toate agențiile federale și sucursalele acestora trebuie să încorporeze COOP în activitățile lor zilnice³. În acest document este subliniată atât importanța, cât și obligativitatea realizării unui plan de acțiune la nivel național, precum și instituțiile care trebuie implicate.

Câteva dintre reglementările în acest domeniu includ:

- *Planul de Implementare a Politicii Naționale de Asigurare a Continuității Activității (NCPIP)*

A intrat în vigoare începând cu august 2007 și oferă suport pentru implementarea Directivei Prezidențiale pentru Securitate Națională NSPD-51/HSPD-20. NCPIP subliniază importanța realizării de

parteneriate între diferite ramuri ale guvernului federal, guvernările locale și mediul privat. Prin intermediul acestui plan sunt creionate peste 75 de acțiuni esențiale care ar trebui efectuate pentru a asigura capacitatea națiunii de a reacționa și supraviețui situațiilor de urgență.

- *Directiva Sistemului Național de Comunicații (NCS 3 - 10)*

Prin această directivă se definește cadrul minim necesar pentru asigurarea comunicațiilor tuturor structurilor executivului federal în situații de urgență.

- *Directiva federală pentru continuitatea activității 1 (FCD 1)*

FCD 1 prezintă elementele-cheie necesare pentru asigurarea unei capacități robuste pentru continuitatea activității, oferind din punct de vedere operativ orientări pentru realizarea planurilor de continuitate a activității pentru structurile executivului federal. Entitățile non-federale pot, la rândul lor, beneficia de îndrumarea oferită prin această directivă în ideea unei cooperări eficiente la toate nivelurile în caz de necesitate.

- *Directiva federală pentru continuitatea activității 2 (FCD 2)*

Această directivă asigură îndrumarea necesară organizațiilor federale în identificarea activităților critice și a relațiilor dintre acestea, în realizarea analizei proceselor și a celei de impact prin intermediul managementului riscului. De asemenea, prin intermediul FCD 2 sunt puse la dispoziție formulare utile în evaluarea activităților.

- *Circulara îndrumătoare pentru continuitatea activității 1 (CGC 1)*

Prin intermediul CGC 1, intrată în vigoare începând cu anul 2009, se oferă asistență în elaborarea planurilor de continuitate necesare desfășurării în bune condiții a funcțiilor și facilităților esențiale tuturor cetățenilor. Similar cu NCPIP, și această circulară oferă suport pentru implementarea Directivei Prezidențiale pentru Securitate Națională NSPD-51/HSPD-20.

- *Circulara îndrumătoare pentru continuitatea activității 2 (CGC 2)*

În principal, această circulară asigură asistență entităților și organizațiilor non-federale în identificarea activităților lor esențiale.

- *Îndrumări pentru planificarea continuității activității oferite de FEMA⁴ - Agenția Federală pentru Managementul Situațiilor de Urgență*

² COOP (Continuity of operations) reprezintă denumirea uzitată a procesului de asigurare a continuității activității la nivel instituțional în Statele Unite ale Americii, în timp ce pentru sectorul privat se folosește termenul BCP (Business Continuity Planning), deși, în esență, ambele noțiuni exprimă același lucru.

³ Directivele federale se aplică numai sub formă de îndrumare la nivel de stat, local sau în cazul sectorului privat. FDIC, fiind agenție federală, integrează conceptul COOP în planurile sale de continuitate a activității.

⁴ Începând cu 1 martie 2003, FEMA a devenit o parte a Departamentului de Stat pentru Securitate Națională (DHS). Misiunea FEMA este de a asigura cadrul necesar astfel încât întreaga națiune

În virtutea misiunii sale principale, prin intermediul sucursalelor și a centrelor sale de instruire din întreaga țară, FEMA asigură asistență, organizează cursuri, oferă materiale instructive atât entităților federale, cât și non-federale și mediului privat.

- *Publicațiile speciale ale Institutului Național pentru Standarde și Tehnologie (NIST) 800-30, 800-34, 800-53 în domeniul tehnologiei informației*

În linii generale, conceptul de asigurare a continuității activității se bazează pe un management responsabil al tuturor domeniilor de activitate și pe implementarea celor mai bune practici în domeniu, dat fiind că totul evoluează, pornind de la infrastructură până la mediul în care orice entitate activează.

Șapte pași sunt esențiali în realizarea/ implementarea unui plan de continuitate a activității care se pretează a fi urmați pentru fiecare nivel operațional. Aceștia sunt:

1. Dezvoltarea politicii de asigurare a continuității operațiunilor

Implementarea unei politici la nivelul întregii agenții sau departament asigură autoritatea și îndrumarea necesare pentru dezvoltarea unui plan eficient de asigurare a continuității activității.

2. Realizarea analizei de impact (BIA – Business impact analysis)

Această analiză ajută la identificarea resurselor critice pentru organizație, a căror lipsă implică cele mai mari riscuri. Evaluarea riscurilor trebuie să fie un proces continuu și dinamic datorită faptului că acestea se modifică în timp.

3. Identificarea măsurilor de minimizare a impactului riscurilor

Sunt incluse măsurile ce trebuie adoptate în vederea reducerii efectelor materializării riscurilor pentru organizație.

4. Elaborarea de strategii de recuperare/ reluare a activității

Implementarea unor astfel de strategii este necesară pentru recuperarea rapidă și eficientă după un eveniment perturbator.

5. Elaborarea planului de continuitate a activității

Acesta trebuie să conțină îndrumări detaliate, proceduri și fluxuri de lucru aplicabile în vederea reluării activității.

6. Testarea și instruirea personalului

Numai prin testarea planului de continuitate se pot identifica lacunele acestuia, în timp ce instruirea

personalului implicat este importantă din punct de vedere al activării și punerii în practică a planului. Dacă sunt coordonate, ambele aspecte îmbunătățesc eficacitatea planului de continuitate și nivelul de pregătire al organizației în ansamblul ei.

7. Revizuirea planului

Planul de continuitate trebuie să fie un document „ viu ” prin adaptarea sa continuă la cerințele în schimbare ale sistemelor de operare/tipurilor de operațiuni, etc.

În cadrul FDIC, desfășurarea procesului de asigurare a continuității activității se realizează diferit în funcție de tipul de risc pentru organizație.

În cazul în care riscurile care se materializează sunt interne (spre exemplu, incendiu, afectarea sediilor, utilităților, etc.), se activează COOP care cuprinde:

- identificarea și descrierea activităților/ resurselor/ funcțiilor critice pentru organizație,
- stabilirea ordinii succesiunii,
- stabilirea competențelor de delegare a autorității/ responsabilității,
- identificarea sediilor secundare și a infrastructurii suplimentare,
- asigurarea de sisteme de comunicație operabile în caz de necesitate,
- identificarea informațiilor esențiale pentru organizație și asigurarea protecției acestora și a accesului neîngrădit la ele,
- planificarea în domeniul resurselor umane,
- stabilirea regulilor de descentralizare,
- începerea procesului de revenire la starea inițială,
- instruirea personalului, testarea și verificarea planurilor.

În cazul în care riscurile materializate sunt externe organizației (spre exemplu, uragan, cutremur, lipsa energiei electrice pe termen lung, etc.), întâi se efectuează descentralizarea (dat fiind faptul că FDIC deține numeroase birouri în diferite părți ale țării cu personal instruit pentru preluarea de urgență a responsabilităților), apoi se aplică COOP pentru revenirea la normal sau se reia activitatea în mod obișnuit.

Materialele au fost realizate de Serviciul Restructurare, stabilizare și lichidare la instituții de credit, Compartimentul Managementul riscului și Serviciul Analiză și relații internaționale.

Reproducerea integrală sau parțială a publicației este interzisă, iar utilizarea datelor în diferite lucrări este permisă numai cu indicarea sursei.

FGDB nu își asumă responsabilitatea pentru nicio părere, analiză sau interpretare exprimată de terți pe baza datelor prezentate în această publicație.

să poată coopera în vederea pregătirii și depășirii situațiilor de urgență.